

Motto: „Na Bodoni krásne, na Bodoni zdráávoóó . . .

Čaute všetci, ktorí máte radi hrdo sa týčiace, previsnuté, či ovisnuté, platňovité, machom či trávou zarastené alebo úplne holé, či vetrom napoly vyholené (verím, že pubertálna mládež už prestala čítať) – samozrejme kopce, skaly, chodníky k nim, proste všetci, ktorým robí dobre tá troška adrenalínu v žilách pri zažívaní expozície pod nohami. Svoje kratučké rozprávania začnem samozrejme tým, čo predchádzalo samotnému pobytu na jednom kurze. V oddieli KST Tatran Prešov sa už dávnejšie vyprofilovala skupinka charakterizovaná predchádzajúcou vetou, ale poznáte to, vždy hľadieť na horách na rovnaké neveľmi rozumne sa tváriace chlapské ksichy človeka (aj tak skromného a ohromne vytrvalého a všetko s úsmevom znášajúceho, ako som ja) omrzí, stojí to značné premáhanie s nimi sa zasa niekam vybrať. Meníte tie kopce, ako sa dá, navštívite Vysokú, Lomničák, Tupú a Končistú, Jastrabku, Satan, Kolový a Čierny štít, Bradavicu aj niekoľkokrát, dokonca sa obetujete a núdzovo prespíte po Martinke na Gerlach kvôli slabej kondičke partnera 15 metrov od vrcholu (Vlado, vieš, že hovorím o kondícii v narábaní s lanom), proste to chce zmenu.

Celkom som preto privítal, keď sa niekedy v marci začalo v oddieli šuškať, že vraj do tej našej partie už nikoho nechceme, že sa separujeme, prečo nikoho iného neberieme so sebou. „No počkajte, kuvici! Toto vás bude ešte mrziť!“ Takže pomaličky rozhadzujeme siete, robíme nenápadný nábor do pléna predhodenou otázkou: „Nemá niekto záujem o trošičku náročnejšie túry v Tatrách? O výstup na niektorý zo štítov, kam nevedie turistická značka?“ K môjmu značnému údivu sa počet záujemcov (k môjmu značnému potešeniu aj prevažujúcich záujemkýň) neustále rozrastá, neodradí ich ani čítanie 9-stranového výhražného listu zo stránky Jamesu o zodpovednosti za seba v terénoch, kde je potrebné používať na ďalší postup aj horné namakané končatiny, nielen tie od rozkroku po zem. Zoznam má čochvíľa 28 mien, vtedy samozrejme predseda s neskrývanou radosťou okamžite využije svoje právomoci: „Julo, ujmi sa toho“. Zlatý človek.

Takže oslovím niektorých prihlásených veteránov s historickými skúsenosťami, aby venovali svoje posledné životné sily rozvoju vysokohorskej turistiky v Prešovskom kraji (ved' oddiel aj Tatry tu patria, nie?). Nevidia v tom žiadny problém, asi im celkom dobre padne zaspomínať si na roky mladosti, kedy boli obklopení po „zážitkoch“ bažiacimi babami. Jeden sa mi prizná, že v strmejšom teréne ulovil aj budúcu manželku, určite nie je sám, kto si to namýšľa, klofla ho ona ako každého druhého z nás. Po praktickom tak trochu výcviku a výbornej zábave počas zlanovania a nejakom polezení na Jánošíkovej Bašte a Zbojníckom hrade, keď len vyvaľujem oči, ako to všetkým ide - srdcia nemajú v gatiach ale kdesi v rozjasených očiach – si už začínam robiť aj nádeje, že som z toho vonku. Ale zapracuje opäť náš predseda. Toto vedieť, tak Ti hlas nedám, Juraj. „Vybavil som účasť na 16. letnom výcvikovom kurze VHT na Bodoni. Julo, nechávam Ti na starosť spísať zoznam účastníkov a potom poslať prihlášku. Info Ti pošlem večer mailom“. Raz som to už spomínal - zlatý človek. Takto sme sa nakoniec deviaty, štyria chlapi a päť žien, po dvojtyždňovom vymieňaní si správ s vedúcim kurzom ocitli v pazúroch cvičiteľov PK a RB. (O tom, v akej atmosfére sa niesla naša korešpondencia snáď stačí spomenúť jednu otázku vedúceho kurzu: "Beriete so sebou aj nejaké modelky?")

Vrťavé počasie sa nakoniec umúdra (hrozba posunu kurzu je zažehnaná, padajú mi kamene - tie zo srdca, nie močové), stretávame sa na dohodnutom parkovisku o polhodinku skôr, vraj aby nám neobsadila skalú horská služba, ktorá tam má v sobotu rovnako šantiť. Po zvitani sa vyfasujem nejakú vysielачku, aby sme sa nestratili. Figu makovú, Peter chce počuť, čo o ňom budeme cestou rozprávať. Potvrďuje sa to hneď po zaparkovaní a vystúpení,

každý z chlapov vyfasuje za reči počas prepravy nejakú bagáž navyše, lano alebo nejaké železo. Mňa si vychutná osobitne - na ruksak, pod ktorým sa mi už od východu z paneláku podlamujú nohy (zbalil som sa ako na Everest, mám v ňom všetky veci na lezenie, ktoré som našiel; potraviny vrátane 4 pív a 2 fľaš červeného, 1 litra kávy nesiem len v ruke v narvanej taške), mi vešia aspoň 5 kíl nerezových reťazí, vraj kvôli skultúrneniu istenia, že vraj ich tam hore zavŕta. Ešteže kladivu pripomínajúcemu perlika som sa šikovne vyhol. Po príchode na miesto kúpajúci sa vo vlastnom pote a posledný samozrejme zahlásim: "To je tak blízko? Už sme na mieste?" a zhadzujem z chrbta cudziu oceľ, stan, materiál, proste všetko, čo sa dá, aj spacák a karimatky, hoci by som sa najradšej po prebdenej noci natiahol.

Po krátkom odpočinku a postavení stanov stojíme nastúpení vo výstroji aj s ostatnými druhmi pred našimi cvičiteľmi. "Ten sedák a tie šlisky okamžite odnes do stanu!" Táto veta samozrejme patrí mne. Trochu sa čudujem, veď s tým materiálom som liezol už pred 34 rokmi a nikdy ma nesklamal, ale, Ty tu velíš, som zvedavý, ako ma naviažeš. Vyfasujem sedačku vedúceho, on si oblieka svoju vraj prvú, radšej sa ani nepýtam, koľko rokov má tá jeho, načo provokovať. Začína dvojdielny monológ Petra, ale počúva sa to všetko veľmi dobre. Príhody zo skál, z lezeckých hál, dokonca z krčiem aj súdov popretkávané výučbou uzlov, istenia, naväzovania, odporúčaní pri lezení, troch pevných bodov, zaťažovania nôh. Rišo medzi tým naťahuje nejaké cesty, každý a každá si to prakticky odskúša. Veľmi ma teší, že všetci prelezú, čo sa im ponúka, zlanujú ako z veľkej knihy, inštruktori určite len čumia, že nik nehádže bobky. Deň prehrmí, ani nestačíme vnímať, že sa stmieva. Vychutnávame si odpočinok po náročnom dni pri veselo plápolajúcom ohníku, pri vínku (aj predseda Juraj s Ferkom sa zastavili na povzbudenie - nabudúce treba doniesť basu šampusu a nie jednu sedmičku!). Výučba pokračuje dokonca aj tu do polnoci, určite mimo oficiálnych osnov, Peter chce do nás nahustiť maximum. Témy o dodržiavaní bezpečnosti v horách, privolaní pomoci, zodpovednosti za seba, aj spomienky na vlastné výstupy.

V nedeľu pokračuje praktický výcvik samozáchranou pomocou prúsikov, proste dostať sa na stanovisko hore po jednom lane. Pripomína to pohyb pavúčikov, hoci trochu prerastených (aj pavúčic), ruky, nohy, bruška dostávajú riadne zabráť. Medzitým Rišo naťahuje ferratu, nech si to každý oňuchá v praxi, úplne vľavo pri prameni skúsime pohyb po fixoch. Nakoniec zlanujeme cez previs, chce to trochu odvahy. Peter ma po prvom zlanení vyprevadí preč, nech sa postavím do radu, trpezlivo si ho odstojím. Chcem si to zlaniť ešte raz. Hore sa však objavia nejaké pavúčice, ktoré nezlanovali, som znova zahnaný na koniec nového radu. "Si krutý a nespravodlivý!", sťažujem si. "V Tvojom veku by si mal byť na to zvyknutý", replika Petra. Aj tak sa ešte raz vrátim, hoci už pred balením bagáže a zlaním, stojí mi to zato. Posledná prelezená krásna cesta cez trochu previsnutý komínik, blbnutie štvorky chlapov počas dôkazu, že karabíny sa môžu zlomiť pri nesprávnom zaťažení a je tu koniec.

Osobné pocity z krásnych dvoch prežitých dní zo seba vykecal

Julo Henzely

P.S. Poďakovanie zaslané pred niekoľkými dňami v plnom znení:

Nazdar, Peťo, nazdar, Rišo, takže ešte raz vyslovujem v mene celej partie veľké poďakovanie za perfektne vedený kurz a odovzdanie množstva informácií, značné fyzické úsilie aj z vašej strany pri budovaní jednotlivých "pracovísk" pre praktickú výučbu. Chcem vysloviť presvedčenie, že naozaj dopadli na úrodnú pôdu a nezapadnú prachom. Možno ste sa aj vy presvedčili, že aj vekovo trošku starší "odrastenci", keď ich to chytí, dokážu zo seba vydolovať značnú snahu sa niečo nové naučiť a aj prekonať tú trochu samozrejmejšieho strachu z expozície.

Z toho je najlepšie vidieť, že kurz, značne podčiarkujúci zodpovednosť za seba v horách a najmä dodržanie všetkých zásad bezpečnosti pri pohybe v exponovanom teréne, mal určite svoj význam pre každého účastníka. Osobne (hoci si spomínam na absolvovanie horolezeckého kurzu počas štúdií v dĺžke niekoľkých mesiacov) musím vysoko hodnotiť najmä skutočnosť, že ste vo veľmi krátkom čase a "na malej ploche" ukázali, ako sa to má robiť. Množstvo informácií som si zopakoval a obnovil, množstvo ich získal. Chcem poďakovať aj za hodiny navyše strávené v sobotňajší večer aj za hodiny predĺženej rozlúčky, ktoré určite neboli plánované a priniesli ďalšie nové vedomosti. Vďaka za trpezlivosť a veľmi kamarátsky prístup.

Hore zdar!

Julo

P.S.2 Tie Medené lávky Ti v septembri určite pripomeniem, Peťo.